

**PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

BSA III – 4111 – 1/12

Warszawa, dnia 18 lipca 2012 r.

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY KAN CELARIA	
wpl. dnia	20. 07. 2012
L.dz.	L.zał.

**Trybunał Konstytucyjny
Al. Jana Christiana Szucha 12 a
00-918 Warszawa**

Pismo procesowe wnioskodawcy

W nawiązaniu do pisma Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 20 marca 2012 r. (sygn. akt K 1/12, BAS-WPTK-101/12) oraz Ministra Finansów z dnia 12 marca 2012 r. (sygn. FS12/0310/MRW/4b/2012/1068), wnioskodawca uzupełnia i jednocześnie rozszerza zarzut sformułowany w pkt 3 swojego wniosku, w ten sposób, że domaga się zbadania zgodności z Konstytucją skarżonych przepisów, gdyż są one niezgodne:

- z art. 2 w związku z art. 219 ust. 1 i 2 oraz art. 221 Konstytucji RP, ponieważ naruszono zasadę rzetelnej legislacji przez: niespełnienie przesłanek dla uchwalenia skarżonych przepisów wyrażające się w braku rzetelnego uzasadnienia oraz niedochowanie trybu uchwalania takiej zmiany.

Niezależnie od tego wnioskodawca przedstawia własne stanowisko w sprawie oraz uzasadnienie do powyższej zmiany:

- 1) **W zakresie naruszenia art. 178 ust. 2 w związku z art. 216 ust. 5 oraz art. 220 ust. 1 Konstytucji RP polegającego na ingerencji w zapewnienie sędziom wynagrodzenia odpowiadającego godności urzędu oraz zakresowi ich obowiązków.**

Przede wszystkim należy zauważyć, że wnioskodawca w żadnym miejscu wniosku nie stwierdza, iż zakwestionowane regulacje art. 22 i 23 ustawy z dnia 22 grudnia 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 291, poz. 1707 – dalej nazywaną ustawą o budżecie) ingerują w niezawisłość sędziowską, co zostało unormowane w art. 178 ust. 1 ustawy zasadniczej. Co się tyczy wzorca konstytucyjnej kontroli w kontekście zapewnienia sędziom wynagrodzenia odpowiadającego godności urzędu oraz zakresowi obowiązków, to wnioskodawca wskazał art. 178 ust. 2 Konstytucji RP w związku z art. 220 ust. 1, wyrażającym zasadę zachowania równowagi budżetowej oraz art. 216 ust. 5 stanowiącym o maksymalnej granicy długu publicznego. Przedmiotowe jednostki redakcyjne tekstu prawnego interpretowane wspólnie pozwalają na odtworzenie wzorca konstytucyjnej kontroli, który ma zastosowanie do oceny zmian prawa ingerujących w wynagrodzenia sędziowskie.

Należy przyjąć, że zapewnienie sędziom wynagrodzenia odpowiadającego godności urzędu oraz zakresowi ich obowiązków (art. 178 ust. 2 Konstytucji RP) dokonywane jest przy uwzględnieniu bardzo konkretnych uwarunkowań finansowych budżetu państwa, w przypadku którego konieczne jest dążenie do zachowania równowagi budżetowej (art. 220 ust. 1 Konstytucji RP), co przez ustrojodawcę jest skonkretyzowane m.in. jako bezwzględny zakaz powiększania długu publicznego ponad 3/5 wartości rocznego produktu krajowego brutto (art. 216 ust. 5 Konstytucji RP). Innymi słowy, w ocenie wnioskodawcy, odpowiedź na pytanie, czy doszło do naruszenia obowiązku zapewniania wynagrodzenia odpowiadającego godności urzędu oraz zakresowi obowiązków jest zdeterminowana nie tylko przez ustalenie normatywnej treści wyrażenia „wynagrodzenia odpowiadającego godności urzędu oraz zakresowi obowiązków”, ale również uzależniona od rozstrzygnięcia, czy doszło do naruszenia reguł „zapewniania” przedmiotowego wynagrodzenia. W ocenie wnioskodawcy, ustawodawca nie zagwarantował ustawą zmieniającą wynagrodzenia odpowiadającego godności urzędu oraz zakresowi obowiązków ponieważ naruszył konstytucyjne zasady jego „zapewniania” wynikające z art. 216 ust. 5 i art. 220 ust. 1 Konstytucji RP.

Mając na względzie, że zarówno art. 178 ust. 2 Konstytucji RP, jak i jej art. 220 ust. 1 wyrażają określone wartości konstytucyjne, należy – w przypadku ich kolizji – ustalić, które z nich dać pierwszeństwo. Aby jednak w ogóle doszło do

konieczności wyboru, powołanie się na jedną z wartości musi być uzasadnione. Ponieważ prawodawca dokonał ingerencji w art. 178 ust. 2 Konstytucji RP trzeba więc rozstrzygnąć, czy było to uzasadnione w kontekście wymogu zachowania równowagi budżetowej i wynikającego z tej zasady obowiązku dbałości o stan finansów publicznych. Zdaniem wnioskodawcy odpowiedniego uzasadnienia brak. Wskazuje na to również jednoznacznie w swoim piśmie Prokurator Generalny (pismo z dnia 26 marca 2012 r., s. 54-60, PG VIII TK 4/12). W tym zakresie wnioskodawca w pełni podziela zawartą tam argumentację i przyjmuje ją za własną. W świetle powyższego trzeba stwierdzić, że nie było żadnych podstaw, aby przy ważeniu kolidujących ze sobą wartości (leżących u podstaw art. 178 ust. 2 oraz art. 220 ust. 1 Konstytucji RP), dawać pierwszeństwo zasadzie zachowania równowagi budżetowej.

W ocenie wnioskodawcy powoływanie się na wzorzec konstytucyjny z art. 178 ust. 2 Konstytucji RP nie wymaga – wbrew temu co podniesiono w stanowisku Ministerstwa Finansów – wykazywania, że zaskarżone regulacje w sposób istotny utrudniają wykonywanie zakresu obowiązków sędziowskich, jak również, że naruszają godność urzędu.

Nie jest to warunkiem stwierdzenia niekonstytucyjności kwestionowanych przepisów. Istota normy z art. 178 ust. 2 Konstytucji RP wyraża się bowiem w konieczności zapewnienia sędziom warunków pracy i wynagrodzenia odpowiadających godności urzędu oraz zakresowi ich obowiązków. Istotne jest zatem, czy ukształtowanie wynagrodzeń na poziomie proponowanym w ustawie spełnia te wymogi, czy też narusza to standard konstytucyjny; nie ma natomiast znaczenia, czy w sposób istotny utrudnia się przez to pracę sędziów bądź też uchybia to ich godności.

Taka interpretacja przepisu konstytucyjnego dowodzi jednocześnie potrzeby zwrócenia uwagi na niektóre kategorie pojęciowe, jakimi posłużono się w treści art. 178 ust. 2 Konstytucji RP. Termin „godność urzędu” oceniać można z pewnością w aspekcie aksjologicznym. Oznacza on nie tylko zaszczytne stanowisko, zaszczytny urząd, tytuł, zaszczytną funkcję, ale równocześnie jest rozumiany jako poczucie, świadomość własnej wartości, szacunek dla samego siebie; honor, duma (*S. Dubisz, Uniwersalny słownik języka polskiego, t. I, Warszawa 2003, s. 1039*).

Godność urzędu wyznacza przede wszystkim pozycja ustrojowa funkcjonariusza publicznego będącego sędzią. Biorąc pod uwagę zasadę

trójpodziału władz, konstytucyjne usytuowanie sądów i określenie w ustawie zasadniczej statusu sędziów nie ulega wątpliwości, że jest ona szczegółna.

Niezależnie od regulacji konstytucyjnych wyznacza ją także ustawodawstwo zwykłe. Pojęcie godności urzędu wiązać należy z rotą ślubowania sędziowskiego (*iusiurandum magistratum*), w którym sędzia ślubuje uroczyście (...) „służyć wiernie Rzeczypospolitej Polskiej, stać na straży prawa, obowiązki sędziego wypełniać sumiennie, sprawiedliwość wymierzać zgodnie z przepisami prawa, bezstronnie według swojego sumienia, dochować tajemnicy prawnie chronionej, a w postępowaniu kierować się zasadami godności i uczciwości”. Przepisy ustrojowe jednoznacznie zobowiązują przy tym każdego sędziego, zarówno w służbie jak i poza nią, do strzeżenia powagi stanowiska sędziego i unikania wszystkiego, co mogłoby przynieść ujmę godności sędziego lub osłabiać zaufanie do jego bezstronności (art. 82 § 2 u.s.p.). Sędzia powinien cechować się nieskazitelną charakteru (art. 61 § 1 ust. 2 u.s.p.), jest on również ograniczony w podejmowaniu innych zajęć i możliwości dodatkowego zarobkowania (art. 86 § 2 u.s.p.). Co istotne, obowiązek dochowania godności urzędu spoczywa nie tylko na urzędujących sędziach ale także na sędziach w stanie spoczynku (art. 104 § 1 u.s.p.), a za uchybienie tej godności przewidziana jest odpowiedzialność dyscyplinarna (art. 107 u.s.p.).

Ze stanowiskiem sędziego wiążą się zatem szczególne obowiązki oraz ograniczenia osobiste, które aktualizują się z momentem złożenia ślubowania. Nie mają one przy tym charakteru doraźnego gdyż status sędziego – jak wynika z przepisów ustrojowych – rozumieć należy szeroko i odnosić go zarówno do działalności jurysdykcyjnej sędziego, jak i jego życia prywatnego. Sędzia powinien zawsze kierować się zasadami uczciwości, godności, honoru, poczuciem obowiązku oraz przestrzegać dobrych obyczajów. Nie wolno mu wykorzystywać swego statusu i prestiżu sprawowanego urzędu w celu wspierania interesu własnego lub innych osób. Powinien dbać o autorytet swojego urzędu, o dobro sądu, w którym pracuje, a także o dobro wymiaru sprawiedliwości i ustrojową pozycję władzy sądowniczej. Sędzia powinien także wymagać od innych sędziów nienagannego zachowania i kierowania się zasadami etyki zawodowej, a na naganne zachowania odpowiednio reagować (zob. § 1 – 5 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów).

Uogólniając przyjąć można zatem, że godność urzędu sędziego powinna być oceniana zarówno przez pryzmat jego szczególnej pozycji ustrojowej, jak również z perspektywy szczególnych wymogów stawianych tego rodzaju funkcjonariuszom.

Wiąże się to m.in. z obowiązkiem dochowania wierności ślubowaniu sędziowskiemu, stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych, utrzymywania nieposzlakowanego charakteru, strzeżenia powagi stanowiska sędziowskiego, a także unikania wszystkiego, co mogłoby przynieść ujmę godności sędziego oraz osłabić zaufanie do jego bezstronności (szerzej zob. np. T. Ereciński, J. Gudowski, J. Iwulski, *Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa. Komentarz*, Warszawa 2009, s. 231, s. 307, s. 443 – 452, J.R. Kubiak, J. Kubiak, *Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów*, PS 1994, nr 4, s. 3 i n., K. Piasecki, *Organizacja wymiaru sprawiedliwości w Polsce*, Warszawa 2005, s. 36 i n., M. Laskowski, *Ustawowe pojęcie „nieskazitelności charakteru”*, Prok. i Pr. 2008, nr 6, s. 50 i n., G. Maroń, *Instytucja ślubowania sędziowskiego w polskim porządku prawnym*, SP 2011, nr 3-4, s. 265 i n.).

Wynagrodzenie sędziego w rozumieniu art. 178 ust. 2 Konstytucji RP powinno być adekwatne nie tylko do godności urzędu, ale również i zakresu obowiązków sędziego. Jeżeli chodzi o to ostatnie kryterium to, pomijając kwestię rodzaju tych obowiązków, zwrócić należy uwagę na ich wymiar ilościowy. Przydatne w tym aspekcie mogą okazać się zestawienia statystyczne dokonane w ramach badań przeprowadzonych przez Instytut Wymiaru Sprawiedliwości. Zarówno jeżeli chodzi o dane w liczbach bezwzględnych, jak i o współczynniki na 100 tys. mieszkańców, wpływ spraw do sądów – w relacji do innych krajów europejskich – kształtuje się na średnim poziomie (zob. B. Gruszczyńska, R. Kulma, M. Marczewski, A. Siemaszko (red.), *Wymiar sprawiedliwości w Unii Europejskiej. Podstawowe parametry dla Polski i pozostałych krajów*, Warszawa 2011, s. 43-49). Charakterystyczne jest jednak, że pod względem liczby referendarzy na 100 tys. mieszkańców Polska zajmuje przedostatnie miejsce w uszeregowaniu (zob. B. Gruszczyńska, R. Kulma, M. Marczewski, A. Siemaszko (red.), *Wymiar sprawiedliwości...*, s. 39).

Nie są to jednak dane przesądzające kategorycznie o sposobie rozumienia zakresu obowiązków w kontekście art. 178 ust. 2 Konstytucji RP. Zauważyć bowiem należy, że ilościowe zestawienie spraw rozpoznawanych przez sądy, jakkolwiek daje pewien obraz statystyczny, nie uwzględnia odrębności proceduralnych, w tym stopnia sformalizowania postępowania, zakresu czynności podejmowanych przez sąd z urzędu, możliwości obstrukcji procesowej ze strony uczestników postępowania itp.

Obserwacja praktyki dowodzi natomiast, że pod tym względem polskie postępowanie sądowe zdecydowanie wymaga usprawnienia. Potwierdza to w

pewnym sensie fakt, iż postulat odformalizowania i przyspieszenia zarówno procedury karnej, jak cywilnej przyświeca obu Komisjom Kodyfikacyjnym działającym przy Ministerstwie Sprawiedliwości.

Wnioskodawca nie podziela również poglądu, że niezamrożenie płac sędziów w latach 2009-2011 stanowiło sytuację uprzywilejowaną w porównaniu z pozostałymi pracownikami sfery budżetowej (s. 18 pisma Sejmu RP). Potwierdzenie istnienia nierówności, tutaj w formie uprzywilejowania sędziów, nakazywałoby przede wszystkim ustalenie, że grupy te są porównywalne. Tymczasem ustrojowa odrębność korpusu sędziowskiego, charakter stosunku służbowego oraz jego ukształtowanie dowodzi, że ta grupa zawodowa nie mieści się w kategorii pracowników sfery budżetowej w rozumieniu ustawy o finansach publicznych. Jediną wspólną cechą jest finansowanie wynagrodzeń dla obu grup ze środków publicznych. W pozostałym natomiast zakresie mamy do czynienia z istotną dyferencjacją ich statusu prawnego, tak daleko idącą, że posłużenie się porównaniem nie może mieć miejsca.

2) W zakresie dotyczącym naruszenia zasady ochrony praw nabytych i zasady zaufania do państwa w odniesieniu do zasad kształtowania wynagrodzeń sędziowskich (art. 2 w związku z art. 178 ust. 2 Konstytucji RP).

W ocenie Sejmu RP, w zakresie naruszenia zasady zaufania do państwa, sędziowie nie mieli uzasadnionych oczekiwań co do niezmienności mechanizmu ustalania ich wynagrodzeń, ponieważ regulacje przewidujące coroczny wzrost wynagrodzeń zostały przyjęte w określonej sytuacji finansów publicznych (s. 31 pisma Sejmu RP). Przede wszystkim trzeba zauważyć, że wnioskodawca nie porusza kwestii dopuszczalności zmiany zasad wynagradzania sędziów. Wniosek obejmuje bowiem wyłącznie zarzut nieuzasadnionego naruszenia uprawnienia do ustalania w 2012 r. wynagrodzenia zasadniczego według przyjętej formuły. Natomiast całkowicie chybiony jest argument, że w chwili uchwalania art. 91 § 1c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm. – dalej nazywana PUSP), sytuacja finansów publicznych była odmienna. Na tę okoliczność zwraca się obszernie uwagę w piśmie Prokuratora Generalnego z dnia 26 marca 2012 r. (s. 54-60, PG VIII TK 4/12), dowodząc, że w tamtym okresie stan finansów publicznych był znacznie gorszy. Stąd też za w pełni

uzasadnione należy uznać oczekiwanie sędziów co do tego, że zasady realizacji wynagrodzeń nie zostaną zmienione.

- 3) W zakresie dotyczącym naruszenia art. 2 w związku z art. 219 ust. 1 i 2 oraz art. 221 Konstytucji RP ponieważ naruszono zasadę rzetelnej legislacji przez niespełnienie przesłanek dla uchwalenia skarżonych przepisów wyrażające się w braku rzetelnego uzasadnienia oraz niedochowania trybu uchwalania takiej zmiany.**

Jeśli chodzi o zarzut naruszenia zasady przyzwoitej legislacji, to w ocenie wnioskodawcy, w przypadku uchwalania ustawy o budżecie (podobnie, jak i ustawy budżetowej) wynikają one z art. 219 ust. 1 i 2 oraz art. 221 Konstytucji RP, które stanowią konkretyzację zasady przyzwoitej legislacji wywodzonej z jej art. 2. Kluczowe znaczenie ma w tym kontekście art. 219 ust. 2 konstytucji RP stanowiący, że zasady i tryb opracowania projektu budżetu państwa, stopień jego szczegółowości oraz wymagania, którym powinien odpowiadać projekt ustawy budżetowej, a także zasady i tryb wykonywania ustawy budżetowej określa ustawa oraz art. 221 ustawy zasadniczej, przyznający Radzie Ministrów wyłączną inicjatywę ustawodawczą. Jeśli chodzi o pierwszą z powoływanych regulacji, to wyraża ona kompetencję ustawodawcy do podjęcia określonej czynności konwencjonalnej, polegającej na ustanowieniu przepisów o randze ustawowej, w których określone zostaną opisane wyżej kwestie. Jest to zatem norma udzielająca kompetencji prawodawczej do ustanawiania w sposób wiążący norm o treści określonej początkowo w sposób ramowy. W jej wykonaniu uchwalono ustawę o finansach publicznych. W tym świetle pojawia się problem ustalenia wzorca konstytucyjnej kontroli dla oceny konstytucyjności ustawy o budżecie. Chodzi zatem o szczególny aspekt relacji Konstytucji RP do ustaw zwykłych. W literaturze przedmiotu wskazuje się, że wykładnia Konstytucji prowadzona jest w takim przypadku na dwa sposoby (P. Tuleja, *Normatywna treść praw jednostki w ustawach konstytucyjnych RP*, Warszawa 1997, s. 127).

Według reguły obowiązywania przepis konstytucyjny jest podstawą wyinterpretowywania normy postępowania wspólnie z innymi przepisami, niezależnie od ich miejsca w hierarchii źródeł prawa. W takim przypadku mówi się o tzw.

współstosowaniu ustawy zasadniczej (niesamoistnym stosowaniu) (P. Czarny, B. Naleziński, *Bezpośrednie stosowanie konstytucji* (w:) *Charakter i struktura norm konstytucji; normy samowymagalne*, red. J. Trzeciński, Warszawa 1997, s. 125; K. Działocha, *Bezpośrednie stosowanie Konstytucji RP* (w:) *Bezpośrednie stosowanie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej*, Warszawa 2005, s. 19). Koniecznym warunkiem takiego stosowania ustawy zasadniczej jest unormowanie określonej kwestii zarówno w konstytucji, jak i ustawach. Wówczas ustawa zasadnicza ma znaczenie dla tzw. prokonstytucyjnej wykładni ustaw (K. Działocha, *ibidem*, *Bezpośrednie stosowanie...*, s. 19).

Inaczej przedstawia się sytuacja, gdy przepis konstytucyjny, stanowiący podstawę do wyinterpretowania określonej dyrektywy postępowania, jest w systemie prawa podstawą oceny obowiązywania normy niższego rzędu (obowiązywanie konstytucji w aspekcie derogacji). W takim przypadku konieczne jest określenie wzorca kontroli. W ocenie wnioskodawcy brak możliwości niesamoistnego stosowania ustawy zasadniczej zachodzi wyłącznie wówczas, gdy dokonywana jest ocena zgodności z Konstytucją przepisu ustawowego uchwalanego w wyniku zastosowania kompetencji normodawczej. Nie ma natomiast takich przeszkód, aby doszło do takiego współstosowania w przypadku konieczności zbadania zgodności z Konstytucją innego aktu ustawowego. Kwestia ta nie pojawia się jednak w badanej sprawie. Rozważania dotyczące art. 86 u.f.p. interpretowanego w zgodzie z art. 219 ust. 1 i 2 oraz art. 221 Konstytucji RP miały na celu jedynie wykazanie, że: 1) użycie mechanizmów ostrożnościowych i sanacyjnych, o których mowa w art. 86 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 ze zm. – dalej nazywana u.f.p.) nie odnosi się do sędziów, z czego wynika wniosek, że tylko przepisy ustawy zasadniczej znajdują zastosowanie do oceny dopuszczalności ingerencji w wynagrodzenia sędziów, 2) nawet, gdyby miały one zastosowanie do sędziów, to nie zostały spełnione sformułowane w nich przesłanki, a zatem „zamrożenie” płac sędziów jest przedwczesne. Wnioskodawca nie zgadza się zatem, że w sprawie występuje problem wzajemnej zgodności aktów normatywnych. Prokonstytucyjna wykładnia art. 86 u.f.p. miała na celu jedynie dowieść tezy, że uzasadnienie ustawy o budżetowej odwołujące się do osiągnięcia określonej granicy długu publicznego, jak konieczności zamrożenia płac w sferze budżetowej nie odnosi się do sędziów. Z punktu widzenia działań ingerujących w uprawnienia płacowe sędziów jedyna argumentacja może się zatem odnosić do unormowań konstytucyjnych, w

których kwestia zadłużenia została jednoznacznie uregulowana dopiero w art. 216 ust. 5 Konstytucji RP. W tym świetle zarzut naruszenia art. 2 w związku z art. 219 ust. 1 i 2 oraz art. 221 Konstytucji RP sprowadza się do niespełnienia przesłanek dla uchwalenia skarżonych przepisów i wyraża się w braku dostatecznie rzetelnego uzasadnienia konieczności ich wprowadzenia.

Wnioskodawca nie zgadza się zarazem ze stwierdzeniem, że art. 216 ust. 5 Konstytucji RP jest przepisem o charakterze prewencyjnym (s. 15 pisma Sejmu RP). Podobnie zresztą ocenia się art. 86 u.f.p. (s.16-17 pisma Ministerstwa Finansów). Przede wszystkim należy stwierdzić, że normy prawa publicznego, w tym w szczególności odnoszącego się do szeroko rozumianych finansów publicznych, nie mają charakteru semiimperatywnego w tym znaczeniu, że określają jedynie obowiązki określonych podmiotów, pozostawiając ich uznaniu podejmowanie czynności w przypadku braku aktualizacji nałożonych na nich obowiązków. Uwaga ta dotyczy w szczególności art. 86 u.f.p. Przepis ten wyraźnie bowiem formułuje przesłanki podejmowania określonych procedur ostrożnościowych i sanacyjnych. Nie jest zatem tak, że brak wzrostu wynagrodzeń pracowników sfery budżetowej dopuszczalny jest również w przypadku, gdy wartość relacji kwoty państwowego długu publicznego do produktu krajowego brutto jest mniejsza od 55%. Zdaniem wnioskodawcy działanie takie jest uprawnione dopiero po przekroczeniu tej granicy. Na podstawie wnioskowania odwołującego się do systematyki wewnętrznej art. 86 u.f.p. należy stwierdzić, że jego poszczególne jednostki redakcyjne, ustępy oraz wydzielone w ich ramach punkty regulują procedury ostrożnościowe, przy czym tym bardziej restrykcyjne działania, im większy deficyt. Jest to zresztą zrozumiałe. Oznacza to, że w przypadku nieprzekroczenia granicy 55%, ustawodawca ma obowiązek podjęcia działań, o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1 u.f.p., co nie stoi na przeszkodzie również realizacji innych inicjatyw niewymienionych w jego pkt 2 i 3. Wymaga tego obowiązek uwzględnienia postulatu pewności prawa, które nie może prowadzić do dowolności jego interpretacji. Taka jest zresztą istota norm prawnych rekonstruowanych w oparciu o obowiązujące przepisy. Chodzi bowiem o ustalenie jednoznacznych norm postępowania. W tym kontekście art. 86 u.f.p. reguluje określone obowiązki, których aktualizacja wymaga spełnienia wskazanych w nim przesłanek. W przeciwnym razie podmiot zobowiązany nie jest zatem uprawniony do podjęcia działań wskazanych w omawianym przepisie.

Osobno należy odnieść się do kwestii wyboru formy aktu prawnego. Przede wszystkim trzeba zauważyć, że powoływanie się zarówno przez Sejm RP, jak i Ministra Finansów na art. 109 ust. 2 ustawy o finansach publicznych, jako wskazującego na niedopuszczalność zmiany ustawą budżetową innych ustaw, mogłoby stanowić argument wspierający wywód o konieczności rekonstruowania wzorca konstytucyjnej kontroli w zakresie oceny zasadności wprowadzenia skarżonych przepisów na podstawie współstosowania przepisów Konstytucji z przepisami ustawy o finansach publicznych, skoro konstytucyjność tych ostatnich nie została podważona. W tym świetle wnioskodawca modyfikuje zarzut sformułowany w pkt 3 wniosku w zakresie błędnego dokonania wyboru formy aktu prawnego, uznając, że doszło do niedochowania wymaganego trybu uchwalania zaskarżonych przepisów. Jednocześnie należy stwierdzić, że związek pomiędzy ustawą budżetową i ustawą o finansach publicznych ma charakter instrumentalny, co oznacza, że zmiany w ustawie o finansach publicznych są konieczne do przyjęcia ustawy budżetowej. Bez zmian dokonywanych ustawą o finansach publicznych nie jest zatem możliwe uchwalenie określonej treści ustawy budżetowej. Zdaniem wnioskodawcy, do uchwalania ustawy o finansach publicznych należy zatem przyjąć te same zasady postępowania, jak w przypadku ustawy budżetowej.

Niezależnie od tego wnioskodawca przyłącza się w pełni do zarzutu niekonstytucyjności sformułowanego przez Prokuratora Generalnego w zakresie, w jakim wskazuje on naruszenie zasady rzetelnej legislacji przez to, że skarżone przepisy zostały uchwalone przez Sejm bez dochowania ustawowego trybu uchwalania ustaw oraz bez rzetelnego uzasadnienia konieczności wprowadzenia „zamrożenia” wynagrodzeń sędziów. W tym zakresie wnioskodawca uzupełnia zarzut sformułowany w pkt 3 swojego wniosku, w ten sposób, że domaga się zbadania zgodności z Konstytucją skarżonych przepisów, ponieważ są one niezgodne z art. 2 w związku z art. 219 ust. 1 i 2 oraz 221 Konstytucji RP, gdyż naruszono zasadę rzetelnej legislacji przez: niespełnienie przesłanek dla uchwalenia skarżonych przepisów wyrażające się w braku rzetelnego uzasadnienia oraz niedochowanie trybu uchwalania takiej zmiany.

- 4) W zakresie dotyczącym naruszenia art. 2 w związku z art. 88 ust. 1 i 2 Konstytucji RP ponieważ w sposób nieuzasadniony skrócono minimalny okres vacatio legis.**

Jeśli chodzi o zarzut naruszenia art. 2 w związku z art. 88 ust. 1 i 2 Konstytucji RP w zakresie w jakim w sposób nieuzasadniony skrócono minimalny okres vacatio legis, to w uzupełnieniu argumentacji zaprezentowanej we wniosku, wnioskodawca w pełni podziela stanowisko w tym względzie zaprezentowane przez Prokuratora Generalnego.

Stanisław Dąbrowski
Stanisław DĄBROWSKI

Załączniki: 4 odpisy pisma